

И ето, единъ денъ Ванката се разхождаше изъ панаира. Той стискаше въ джебъ двата лева, които му бѣха дали да си купи нѣщо. Чудѣше се за какво да ги даде. Толкова различни и хубави нѣща имаше тамъ! Дали да спре при въртележката съ локуми? Или да опита щастието си при халкитѣ и да спечели единъ ножъ? ... Или пъкъ да влѣзе въ бараката и да види телето съ две глави? Не бѣше лесна работа да се реши. Той тръгна да поразмисли. Изеднажъ се намери предъ бараката съ пѣтлетата. Очитѣ му се залепиха на ококореното къмъ него пѣтле.

— Хайде, не останаха сладкопойнитѣ пѣтлета! Два лева, само два лева! — викаше продавачътъ предъ бараката.

Безъ да се двоуми повече, Ванката подаде двата лева на продавача, грабна пѣтлето и веднага го наду.

— Пи-у-у! — писна срѣдъ навалищата първиятъ викъ на пръстеното пѣтле.

— Божичко, каква славна пищялка, какъвъ аленъ гребенъ и зелена опашка! — извика Ванката и подскочи на единъ кракъ отъ радостъ.

Презъ цѣлия пжтъ до въ кжши той не снѣ пѣтлето отъ устата си. После събра махленскитѣ си другари и имъ показа пѣтлето и неговото изкуство. Всички го гледаха съ очудване и завистъ. За всѣко опитване да свиркатъ Ванката вземаше по единъ орѣхъ отъ децата. И колкото повече той хвалѣше пръстеното пѣтле, толкова то ставаше по-горделиво.

Цѣла седмица пѣтлето се разхожда отъ ржка въ ржка, замаяно отъ щастие. Най-после Ванката му се насити и го остави върху скрина въ стаята. Но тука пръстеното пѣтле се усѣщаше още по-добре. То виждаше презъ прозореца живитѣ пѣтли изъ двора и се усмихваше горделиво. Нека си ровятъ, нека кълватъ тамъ изъ сметъта. То не е като тѣхъ! То е между хората въ кжши, ценено повече отъ другитѣ нѣща наоколо.

Пѣтлето заживѣ въ стаята. То вѣрваше, че все така ще го гледатъ и ще му се радватъ. Ношемъ, когато всичко заспиваше, скринътъ размърдваше стари кости и изпъшкваше уморено: „Охъ-хо-хо-о!...“ Тогава дървенитѣ столове се посбутваха, поглеждаха къмъ пѣтлето и зашепваха: